ani služebním nástupcem dosavadního držitele bytu, ani že má již v obci vlastní byt.

(Nález ze dne 26. června 1925 č. 12600.)

Věc: Berta L. v N. (adv. Dr. Jos. Eckstein z Prahy) proti zemské správě politické v Praze o zajištění bytu.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Výměrem z 8. ledna 1925 zajistila osp v N. na základě §u 13 zák. č. 225/1922 v domě st-lčině v N. byt obývaný dosud četnickým strážmistrem Pavlem Č. pro jeho nástupce Václava P. a zakázala st-lce každé jinaké nakládání s bytem.

Nař. rozhodnutím nevyhověla zsp v Praze odvolání proti tomu podanému, ježto jsou zde zákonné předpoklady pro zajištění bytu. K vývodům odvolání poukázáno na imperativní předpis § 13 cit. zák. — — —

Stížnost vytýká nař. rozhodnutí nezákonnost, tvrdíc, že lze zajistiti byty jen pro ony státní zaměstnance, kteří jsou službou přikázáni právě na místo přeloženého státního zaměstnance a zajištění jest jen přípustno tehdy, nemají-li v obci již bytu.

Nss neshledal námitky ty důvodnými. Z § 13 zák. č. 225/22 ve znění zák. č. 87/23 nelze nikterak dovoditi, že by bylo lze zajistiti byty, které se uprázdní služ. přeložením stát. zaměstnance do obce jiné, toliko pro onoho stát. zaměstnance, který byl službou přikázán na místo přeloženého stát. zaměstnance. Rovněž nelze sdíleti názor stížnosti, že by úřadu bylo bráněno zajistiti byt pro státní zaměstnance, kteří již v obci mají byt. Zákon neváže úřad nikterak v těchto směrech, neboť § 13 cit. jen praví, že byt musí býti pronajat stát. zaměstnanci, kterého úřad označí, a neomezuje úřad nikterak v jeho pravomoci, byt přikázati onomu stát. neb žel. zaměstnanci, u kterého, uvažuje o jeho poměrech, shledává, že je zde potřeba umožniti mu řádné bydlení v místě jeho úředního působení. — — —

Č. 4838.

Obecní volby: K výkladu § 10 č. 4 ob. řádu vol. ve znění zák. č. 253/1922 o zbavení členství v obecním zastupitelství pro vystoupení nebo vyloučení ze strany.

(Nález ze dne 26. června 1925 č. 12.889.)

Věc: Vilém U. v H. proti zemské správě politické v Brně o zbavení členství v obecním zastupitelstvu.

Výrok: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro vady řízení.

Důvody: Výměrem ze 17. června 1923 vyslovila osp v T., že st-l pozbyl dle § 10 č. 4 zák. ze 14. července 1922 č. 253 Sb. členství v ob. zastupitelstvu obce H., poněvadž místní organisace Domoviny v H. jej vyloučila ze své organisace a vyloučení to výbor okresní organisace Republikánské strany zemědělského a malorolnického lidu v T. ve

schůzi konané dne 10. června 1923 potvrdil. Tento výměr byl nař. rozhodnutím potvrzen.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss toto:

Podle ustanovení bodu 4 § 10 ob. ř. vol. pozbývá se členství v ob. zastupitelstvu, radě a komisích vystoupením nebo vyloučením ze strany, na jejíž jméno zněla volební skupina, která zvoleného kandidovala. Není sporno, že st-l byl zvolen za člena ob. zastupitelstva v H. z kandidátní listiny Republikánské strany čsl. venkova. Mohl tudíž u něho nastati důvod pro ztrátu mandátu v ob. zastupitelstvu jen, byl-li vyloučen ze strany republikánské čsl. venkova, nebo oné strany, která jako její pokračovatelka na její místo vstoupila. St-l namítá, že i když byl vyloučen z republikánské strany zemědělského a malorolnického lidu, nebyl tím vyloučen z republikánské strany čsl. venkova v H., na jejíž jméno zněla kandidátní listina, ze které st-l byl zvolen, poněvadž prý tato strana trvá dále a st-le nikdy nevyloučila.

Na sporu jest tedy otázka, zda republikánská strana čsl. venkova, z jejíž kandidátní listiny byl st-l zvolen, v H. dále samostatně existuje ve své původní podstatě, či zda, byvši původně složkou republikánské strany čsl. venkova, později přezvané na republikánskou stranu zemědělského a malorolnického lidu, zůstala ve svazku této strany, či zdali od této strany, byvši její organickou složkou, se odštěpila a stala se stranou jinou. Tato otázka jest základem pro posouzení, jak dalece lze vyloučení ze strany zemědělského a malorolnického lidu pokládati za vyloučení ze strany čsl. venkova, a měl ji tudíž žal. úřad vyřešiti.

Nss není povolán, aby sám řešení tohoto se podjal, nýbrž může jenom řešení v adm. pořadu instancí předsevzaté v mezích daných zákonem o ss přezkoumati. Z uvedeného vychází, že skutková podstata nař. rozhodnutí zůstala v naznačeném směru neúplnou, což dle odst. 2. § 6 zák. o ss musilo vésti ke zrušení nař. rozhodnutí.

Leč i když by identita obou zmíněných stran byla zjištěna a tím vyloučení st-lovo, jak bylo provedeno, za vyloučení ze strany, na jejíž jméno zněla kandidátní listina, pokládáno býti musilo, jevila by se v nař. rozhodnutí další vada, kterou stížnost rovněž uplatňuje. St-l totiž své vyloučení nepokládá za perfektní a platné, poněvadž prý o něm ani místním, ani župním a ani výkonným výborem strany nebyl vyrozuměn, ač předpokladem každého řádného řízení jest, že strana musí býti o každém rozhodnutí nebo usnesení uvědoměna, aby jí byla dána možnost opravného prostředku. Námitku tuto uplatňoval st-l již ve svém instančním odvolání, leč žal. úřad se námitkou touto nezabýval a ji nevyřídil, v čemž stížnost spatřuje vadnost řízení.

Nss nepochybuje, že k rozhodnutí o pozbytí mandátu dle č. 4 § 10 ob. ř. vol. jest zapotřebí zjistiti, že člen ob. zastupitelstva ze strany, která jej kandidovala, vyloučen byl a že vyloučení to se stalo platně, t. j. za šetření předpisů organisačním řádem pro to daných a ve formě tímto řádem stanovené.

Stížnost, jak výše bylo řečeno, obmezuje se pouze na výtku již v adm. řízení uplatňovanou, že rozhodnutí o vyloučení st-le ze strany nebylo st-li doručeno. Námitkou tou se žal. úřad skutečně nezabýval a ji nevyřídil, takže nss-u vzhledem k § 5 zák. o ss není možno nař. rozhodnutí po této stránce přezkoumati. — -- —